

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404945984/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

godt jeg kunde med at faa dette Ønske opfyldt, gravede jeg ofte hele Timer i Jorden og samlede saa mange sønnen som muligt. Jeg kunde have et helt Nagle af Orme; disse vaskede jeg af paa det omhyggeligste, skyllede dem i flere Hold Vand, indtil de vare ganske rene, og puttode dem saa atter ned i Jorden, forvissat om at have gjort en god Gjerning. Med slige stille, a beskedne Glæder gik mine første Barndomsaar hen.

Ved andet jyske Regiment var en Underofficer ved Navn Zangenberg. Denne Mand underviste Byens Børn i Dans, og til dette Øjemed havde han leiet en stor Sal hos min Moder med den Forpligtelse, at han skulde tage hendes to yngste Børn, min Søster Amalie og mig, med i sine Danstimer. 10 Han fandt, at jeg havde et ualmindeligt Talent for Dansen, og kostede sin særdeles Opmærksomhed paa mig. Tilfældt kunde han ikke undvære mig ved sine Informationer hos Byens fornemmere Børn, der holdtes i deves eget Hjem. Han udbad sig derfor hos de elegante Familier, at han maatte tage en lille Pige af sine Elever med for at være ham behjælpelig med at 15 føre Børnene an. Min Moders Tilladelse hertil fik han let, da hun ansaa det for en Ære, der vederfordes hende og mig. I slet Veir sendte man ofte en stedselig Karol efter ham, og jeg husker grant, hvorledes han og jeg da kjørte sønnen, og hvorledes jeg med Ydmyghed sad ved hans Side og neppe turde trække mit Veir, som om jeg havde siddet hos Kongen selv. I et af disse elegante Husa begyndte min første Sorg. Der var nemlig i et af dem en lille stakkels pukkekygget Dreng, der havde fattet stor Godhed for mig og altid kun vilde danse med mig. Dette morde de Væxn, og de kaldte mig nu altid i Spøg for hans Kjereste. Men for mig var det ingen Spøg; med Rædsel saae jeg dette lille fele Væsen nærme sig mig og skjælvede 25 for, at jeg virkelig skulde bindes til ham og blive hans Kjereste, usgtet jeg neppe vidste, hvad dette vilde sige. Mange søvnløse Nætter voldte denne Spøg mig, og jeg kom bestandigt med Skrak i dette Hus, hvor jeg var saa velkommen. En Skrak, jeg havde kunnet spare mig, thi usgtet hans Pukke vilde den fornemme Familie neppe valgt mig fattige Børn til Ledsagere for deres Søn paa Livets Bane; uden at tale om, at hun var syg og jeg sex Aar, saa der var i alt Fald ikke nogen nær Udsigt til en Forening, — men hvad kan ikke sngtes et Barn af en tungsindig Character, og en saadan var slet i de unge Aar traadt tydeligt frem hos mig. I Foraaret 1820 forlegdes 30 andet jyske Regiment atter til Kjøbenhavn, og efter et Ophold af fire Aar vendte mine Forældre (min Fader var imidlertid ogsaa kommen til Aalborg) i den Anledning atter tilbage til Kjøbenhavn, og en Søn faldt fra mit Bryn, da vi paa Skibet droge bort uden den pukkekyggede Dreng. Jeg havde i lang Tid glædet mig i Stillehed til at komme til Kjøbenhavn, thi jeg havde hørt min Fader sige, at en Bekjendt af ham havde leiet os en Bolig 40

16

i Grønnegade. Derved opstod tusinde Phantasier hos mig, hvorledes jeg der skulde plukke Blomster. Jeg tænkte mig det som en Mulighed, at jeg kunde faa en Dukkevogn, og at jeg i den kunde kjøre Gæst, anlægge smaa Havre, plante store Træer, hvori Fuglene kunde sidde og synge o. s. v.; thi at Verden kunde være saa oandskabsfuld at kalde en Gade for Grønnegade, hvori der ikke fandtes eet Gæstestue, endelige Andet, faldt mig imet Øieblik ind. Man tænke sig derfor min Skræk og min Skuffelse, da vi arriverede til Grønnegadef. Jeg græd bitterligt over mit feilsagte Haab uden dog at betro Nogen Grunden til min Smerte.

18

DANSESKOLEN.

Mine Forældre flyttede atter fra Sted til Sted for at søge Lykken, der lod til rent at have slået Huanden af dem. Ved et Tilfælde kom en fattig Jødepige i vort Hjem. Lykken havde vendt hende Ryggen ligesom os, og mine Forældre, som knap havde Brødet til deres egne Børn, delte det dog med den stakkels Pige, som til Cjengjæld gjorde den Nytt, hun kunde, i Huset. Denne Pige var en Datter af den i sin Tid berømte Jøde, som i et halvt Aarhundrede sad og sang under det store Træ i Dyrehaven og ved sine comiske Viser var Alverden bekjendt under Navn af „Jøden under Træet“. Han er ofte bleven besungen af Digtene og gik over i Litteraturen under denne Beskyttelse. Hun var yderst eiendommelig og havde et afgjort Talent til at foredrage slige comiske Sange, som hun de ledsagede med det pudsige Minespil; saa snart han slog Accorden paa sin Cither, strømmede Mængden altid sammen om ham og kom snart i en utandselig Latter. Datteren havde arvet Noget af hans musikalske Talent; hun sang med en smuk Stemme og med et sjældent Udtryk Arier og Duetter næsten af alle Operaer. Hun var god og tjenstelig mod de stakkels Børn, som i det travle, fattige Hus gik for Lud og koldt Vand. Hun indstuderede nu til sin og vor Glæde Duetter og Arier med min Søster Annelie og mig. Vi dansede ofte for hende, hun sang dertil og glædede sig over vore Frenskridt, som om vi havde kunnet være hendes egne Børn. Denne Pige fattede først den Ide, at vi burde gaa til Theatret. Hun talte ofte derom med mine Forældre, men min Fader sagde da, „at han for vilde dreie Halsen om paa os.“ Desuagtet gik hun en Dag uden videre op med os til den daværende Solodanser Dahlén og spurgte, om han vilde antage os to Smaspiger til Dansen ved det kongelige Theater. Efter at han havde betragtet os nøje, bestilte han os til paa en bestemt Dag at møde ved Hoftheatret (hvor Danseskolen dengang var), for at vi med en Del andre Børn, der havde meldt sig, kunde